

OPEN BRIEF AAN HET HOOFDBESTUUR DER NEDERLANDSCHE MAATSCHAPPIJ TOT BEVORDERING DER GENEESKUNST.

Met diepe teleurstelling heb ik kennis genomen van het feit, dat het hoofdbestuur der Nederl. Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst met zijn handteekening een contract heeft bezegeld, waarbij niet-leden der Maatschappij principieel van ziekenfondspraktijk uitgesloten zijn. Door deze uitsluiting wordt een onzer kostbaarste ideëele bezittingen, de vrijheid van het geneeskundig beroep, aan de matericele belangen der vakorganisatie ten offer gebracht. Achter het artsexamen, dat den jongen medicus den toegang opent tot de praktijk, wordt willekeurig een tweede slagboom gezet: het lidmaatschap van de vakvereniging. Georganiseerde dwang zal voortaan de jonge medici in de vakvereniging drijven, op straffe van het niet kunnen uitoefenen van hun beroep.

Mij komt deze richting uitermate bedenkelijk voor.

Toen onze maatschappij zich als vakvereniging ging organiseren, heb ik op den drempel van uittreden gestaan. Ik ben er niet toe gekomen, omdat het mij moeite kostte mij los te maken van den officieelen band, die mij met de Nederlandsche geneeskundigen verbond. Ook kon ik het oog niet sluiten voor de andere zijde van de quaestie. Ik zag in, dat onder den drang der tijdsomstandigheden de geneeskundigen wel gedwongen waren organisatie tegenover organisatie te stellen, wilden zij in den harden strijd om het bestaan niet onder den voet worden geloopt. En ik vertrouwde, dat een vereeniging van intellectueelen nooit naar het wapen zou grijpen, dat de vakbeweging der arbeiders kenmerkt en ontsiert: het wapen van uitsluiting, terrorisme, persoonlijke dwang.

Is het met onze maatschappij nu toch zoover gekomen? Dat kan ik nog niet gelooven.

Het contract, waarvan hierboven sprake was, was een tijdelijk contract. Het definitieve contract, dat voor den tijd van vijf jaar tusschen de maatschappij en de Amsterdamsche ziekenfondsen zal worden gesloten, is nog niet bekrachtigd. Er is dus nog niets onherstelbaars geschied.

Ik weet, dat er onder de Nederlandsche geneeskundigen velen zijn, die in onzen nuchteren tijd hun idealisme hebben bewaard: maar die geneeskundigen zijn veelal van de maatschappij-zaken niet op de hoogte.

Aan deze overtuiging ontleen ik het recht en den plicht, tot uw college het dringend verzoek te richten, het definitieve contract met de ziekenfondsen niet te ondertekenen, alvorens door een referendum bij onze Maatschappijleden zal zijn vastgesteld, of deze al of niet de uitsluiting der niet-maatschappij-leden wenschen.

CATHARINA VAN TUSSEN BROEK.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

BERLIJN. — **Otto-Otto veroordeeld en gerechtvaardigd.** SEPP OERTER, de Brunswijksche minister, die voor geld een kwakzalver tot professor had gemaakt, is tot twee maanden gevangenisstraf veroordeeld, en de professor ook. Het Reichsgericht heeft de vonnissen bevestigd. Dat moet wel een beetje raar zijn voor de Nederlandsche edel-achtbaren, met wier attesten OTTO-OTTO rondloopt — zoolang men hem althans nog laat loopen, of die voor den kantonrechter te Rotterdam vóór hem moeten komen getuigen. Maar het kan hen troosten, dat de rechtbank te Halberstadt heeft uitgemaakt, dat hij zijn titel, nu een minister hem die eenmaal heeft verleend, rechs draagt, al moet hij even rechs daardoor boeten.

PARIS. — **Huidziekten door larvenharen.** — In de Académie de Médecine (zitting van 27 Maart 1922) hebben LOIR en LEGANGNEUX melding gemaakt van een ziekte, die zich had voorgedaan bij een aantal bootswerkers die een schip met beenderen hadden gelost, dat door staking en andere omstandigheden zeer